

FREDRIK BACKMAN

**ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ
ΠΟΥ ΤΟΝ ΛΕΝΕ ΟΥΒΕ**

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΘΟΠΟΥΛΟΣ**

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Fredrik Backman: *Ένας άντρας που τον λένε Ούβε*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Fredrik Backman: *En man som heter Ove*

ISBN 978-960-04-5184-9

Μετάφραση από τα σουηδικά: Γιώργος Μαθόπουλος
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Fredrik Backman, 2012*
Published by agreement with Salomonsson Agency
© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2021*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Στη Νέντα. Για να σε κάνω να γελάς. Πάντα.

*Ένας άντρας που τον λένε Ούβε
αγοράζει ένα κομπιούτερ που δεν είναι κομπιούτερ*

Ο Ούβε είναι πενήντα εννέα χρονών. Το αυτοκίνητό του είναι Saab. Είναι απ' τους τύπους που όταν αντιπαθεί κάποιον, τον δείχνει με το δάχτυλό του, σαν να τον θεωρεί διαρρήκτη, σαν να είναι το δάχτυλό του φακός αστυνομικού. Τώρα στέκεται μπροστά απ' τον πάγκο ενός μαγαζιού, από εκείνα που επισκέπτονται άνθρωποι οι οποίοι οδηγούν γιαπωνέζικα αυτοκίνητα για να αγοράσουν άσπρα καλώδια. Ο Ούβε κοιτάζει πολλή ώρα τον υπάλληλο και μετά κουνάει προς το μέρος του ένα άσπρο κουτί μέτριου μεγέθους.

«Λοιπόν... Αυτό εδώ που κρατάω είναι O-Pads;» ρωτάει απαιτητικά ο Ούβε.

Ο υπάλληλος, ένας νεαρός με μονοψήφιο Δείκτη Μάζας Σώματος, φαίνεται ξαφνικά πολύ αμήχανος. Προσπαθεί να συγκρατήσει την παρόρμηση να αρπάξει το κουτί απ' το χέρι του Ούβε.

«Ναι, είναι iPad. Όμως θα ήταν προτιμότερο να μην το κουνάς πέρα δώθε...»

Ο Ούβε κοιτάζει το κουτί σαν να πρόκειται για ένα αναξιόπιστο αντικείμενο, σαν να είναι κάποιο ζωντανό πλάσμα που οδηγεί βέσπια, φοράει αθλητικά παπούτσια, αποκαλεί τον Ούβε «φιλαράκι» και προσπαθεί να του πουλήσει ένα ρολόι.

«Μάλιστα! Επομένως είναι κάτι σαν κομπιούτερ;»

Ο υπάλληλος γνέφει καταφατικά. Ύστερα όμως δείχνει να αμφιβάλει και κουνάει γρήγορα το κεφάλι.

«Ε... ναι, αλλά είναι iPad. Μερικοί το λένε τάμπλετ, άλλοι το λένε συσκευή για σερφάρισμα στο διαδίκτυο. Υπάρχουν διάφοροι τρόποι να το δει κανείς...»

Οι εξηγήσεις αυτές είναι αλαμπουρνέζικα για τον Ούβε. Κοιτάζει απορημένος τον υπάλληλο.

«Μάλιστα! Πες μου κι άλλα».

Ο υπάλληλος κουνάει αμήχανα το κεφάλι.

«Ναι... ε...»

Ο Ούβε κουνάει ξανά το κουτί.

«Επομένως... είναι καλό;»

Ο υπάλληλος ξύνει το κεφάλι του.

«Ναι. Εξαρτάται... απ' το τι ακριβώς θέλεις».

Ο Ούβε αναστενάζει κι αρχίζει να μιλάει πιο αργά. Προφέρει μία μία τις λέξεις, δίνοντας την εντύπωση πως ουσιαστικά το πρόβλημα είναι ότι ο υπάλληλος δεν ακούει καλά.

«Αυτό. Είναι. Καλό; Είναι καλό κομπιούτερ;»

Ο υπάλληλος ξύνει το πιγούνι του.

«Ε... Είναι πολύ καλό... αλλά όλα εξαρτώνται απ' το τι είδους κομπιούτερ θέλεις».

Ο Ούβε τον αγριοκοιτάζει.

«Θέλω ένα κομπιούτερ! Ένα συνηθισμένο κομπιούτερ!»

Οι δύο άντρες μένουν σιωπηλοί για λίγο. Ύστερα ο υπάλληλος ξεροβήχει.

«Στην πραγματικότητα αυτό δεν είναι ένα συνηθισμένο κομπιούτερ. Ίσως θα προτιμούσες να πάρεις κάτι άλλο...»

Ο υπάλληλος σωπαίνει και προσπαθεί να βρει κάποια λέξη που να είναι κατανοητή απ' τον πελάτη που έχει μπροστά του. Ξεροβήχει ξανά και λέει:

«Ας πούμε... ένα λάπτοπ. Ε;»

Ο Ούβε κουνάει ξέφρενα το κεφάλι και γέρνει απειλητικά πάνω απ' τον πάγκο.

«Όχι, γαμώτο. Δεν θέλω λάπτοπ. Θέλω ένα κομπιούτερ!»

Ο υπάλληλος γνέφει με κατανόηση.

«Το λάπτοπ είναι κομπιούτερ».

Ο Ούβε κοιτάζει θιγμένος τον υπάλληλο και χτυπάει επιδεικτικά το ένα του δάχτυλο πάνω στον πάγκο. Είναι εκείνο το δάχτυλο που θυμίζει φακό τσέπης.

«Αυτό το ξέρω πολύ καλά!»

Ο υπάλληλος γνέφει καταφατικά.

«Εντάξει...»

Ξανά σιωπή. Μια σιωπή σαν εκείνη που πέφτει ανάμεσα σε δύο πιστολέρο οι οποίοι ξαφνικά διαπιστώνουν ότι έχουν ξεχάσει τα πιστόλια τους. Ο Ούβε κοιτάζει επίμονα το κουτί για πολλή ώρα, σαν να περιμένει μια ομολογία απ' αυτό.

«Πώς και από πού ανοίγει το πληκτρολόγιο;» μουρμουρίζει.

Ο υπάλληλος τρίβει τις παλάμες του στην άκρη του πάγκου και μετατοπίζει με νευρικότητα το βάρος του απ' το ένα πόδι στο άλλο, όπως κάνουν συνήθως οι νεαροί υπάλληλοι όταν συνειδητοποιούν ότι ο χρόνος που θα διαθέσουν για έναν πελάτη θα είναι πολύ περισσότερος απ' όσο είχαν ελπίσει αρχικά.

«Δεν έχει πληκτρολόγιο».

Ο Ούβε σηκώνει τα φρύδια του.

«Έτσι, ε; Και πρέπει βέβαια να το αγοράζει κανείς ξεχωριστά, ε; Και να δίνει έναν σκασμό λεφτά!»

Ο υπάλληλος τρίβει ξανά τις παλάμες του.

«Όχι... Απλώς αυτό είναι ένα κομπιούτερ χωρίς πληκτρολόγιο. Κάνεις τα πάντα απευθείας πάνω στην οθόνη».

Ο Ούβε κουνάει απαυδισμένος το κεφάλι, λες και μόλις είδε τον υπάλληλο να γλείφει την εξωτερική μεριά του τζαμιού ενός καταψύκτη γεμάτου παγωτά.

«Ναι, αλλά χρειάζομαι και πληκτρολόγιο. Δεν το καταλαβαίνεις;»

Ο υπάλληλος αναστενάζει βαθιά, όπως θα έκανε ένας άνθρωπος που μετράει από μέσα του μέχρι το δέκα.

«Σύμφωνοι. Καταλαβαίνω. Και νομίζω ότι δεν πρέπει να πάρεις αυτό το κομπιούτερ. Πάρε ένα Mac Book».

Η έκφραση του Ούβε δείχνει ξεκάθαρα ότι ο υπάλληλος δεν τον έχει πείσει.

«Mac Book... δηλαδή ένα άλλο είδος κομπιούτερ;»

Ο υπάλληλος γνέφει όλο ελπίδα, με τη σκέψη ότι ξαφνικά υπάρχει πρόοδος στις διαπραγματεύσεις.

«Ναι».

Ο Ούβε συνοφρυώνεται. Είναι καχύποπτος.

«Δηλαδή δεν είναι απ' αυτά τα ηλεκτρονικά μαραφέτια που σου χρησιμεύουν μόνο για να διαβάζεις;»

Ο υπάλληλος αναστενάζει σαν ήρωας αρχαίας τραγωδίας.

«Όχι. Το Mac Book είναι λάπτοπ με πληκτρολόγιο».

«Έχει πληκτρολόγιο!» λέει ο Ούβε.

Ο υπάλληλος γνέφει καταφατικά και τρίβει τις παλάμες του.

«Ναι».

Ο Ούβε κοιτάζει ολόγυρα στο κατάστημα. Κουνάει ξανά το κουτί.

«Λοιπόν αξίζει τίποτα ή όχι;»

Ο υπάλληλος χαμηλώνει το βλέμμα και κοιτάζει τον πάγκο με ύφος που αποκαλύπτει ότι αντιστέκεται στην παρόρμηση να γδάρει το πρόσωπό του με τα νύχια του. Και ξαφνικά χαμογελάει με ενθουσιασμό.

«Περιμένετε μισό λεπτό να δω αν ο συνάδελφός μου τελείωσε με τον πελάτη του. Θα έρθει εδώ να σας δείξει τι ακριβώς έχουμε».

Ο Ούβε κοιτάζει το ρολόι του. Κουνάει αρνητικά το κεφάλι.

«Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν κι άλλα πράγματα να κάνουν εκτός απ' το να στέκονται εδώ όλη μέρα να περιμένουν!»

Ο υπάλληλος γνέφει καταφατικά και μετά εξαφανίζεται πίσω απ' τον πάγκο. Ύστερα από λίγο ξαναέρχεται έχοντας δίπλα του

κάποιον συνάδελφό του. Ο συνάδελφος φαίνεται πολύ χαρούμενος. Έχει μέσα του τη χαρά ενός ανθρώπου που έχει δουλέψει ελάχιστα πωλητής σε κατάσταση.

«Γεια σας! Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

Ο Ούβε χτυπάει με αυταρχικό ύφος το δάχτυλό του πάνω στον πάγκο.

«Θέλω ένα κομπιούτερ!»

Ο δεύτερος υπάλληλος δεν φαίνεται πια καθόλου χαρούμενος. Κοιτάζει τον πρώτο υπάλληλο με βλέμμα που υποδηλώνει ότι σκοπεύει να τον εκδικηθεί γι' αυτό.

«Ναι, εντάξει. Θέλετε ένα κομπιούτερ. Ας πάμε τότε στο τμήμα που έχουμε τους φορητούς υπολογιστές», λέει στον Ούβε με ξεθυμασμένο ενθουσιασμό.

Ο Ούβε τον αγριοκοιτάζει.

«Νεαρέ, ξέρω τι είναι το λάπτοπ. Δεν χρειάζεται να μου λες ότι είναι φορητός υπολογιστής!»

Ο υπάλληλος γνέφει καταφατικά. Στο μεταξύ ο πρώτος υπάλληλος μουρμουρίζει πίσω του:

«Δεν αντέχω άλλο, πάω να φάω το μεσημεριανό μου».

«Ναι, το μεσημεριανό σου... Μόνο αυτό σκέφτεται ο κόσμος σήμερα», λέει αποδοκιμαστικά ο Ούβε.

«Τι είπατε;» τον ρωτάει ο δεύτερος υπάλληλος.

«Με-ση-με-ρια-νό», λέει ο Ούβε νομίζοντας πως δεν ακούει καλά.

(Τρεις βδομάδες νωρίτερα)

*Ένας άντρας που τον λένε Ούβε
κάνει έναν γύρο για να επιθεωρήσει τη γειτονιά του*

Ο Ούβε και ο γάτος συναντήθηκαν για πρώτη φορά ένα πρωί στις έξι παρά πέντε. Ο γάτος αντιπάθησε αμέσως τον Ούβε. Το ίδιο συναίσθημα αντιπάθειας ένιωσε κι ο Ούβε για τον γάτο.

Ο Ούβε είχε ως συνήθως σηκωθεί δέκα λεπτά νωρίτερα. Δεν καταλάβαινε τους υπναράδες που ρίχνουν το φταιξιμο στο ξυπνητήρι τους υποστηρίζοντας ότι δεν είχε χτυπήσει. Ο Ούβε δεν είχε ποτέ στη ζωή του ξυπνητήρι. Ξυπνούσε στις έξι παρά τέταρτο και σηκωνόταν αμέσως.

Είχε βάλει στην καφετιέρα την ίδια ποσότητα καφέ που έβαζε κάθε πρωί τα σαράντα χρόνια που ζούσε με τη γυναίκα του στη γειτονιά με τις μονοκατοικίες. Μία μεζούρα ανά φλιτζάνι και άλλη μία για την κανάτα. Ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο. Σήμερα οι άνθρωποι δεν ξέρουν να φτιάχνουν καλό καφέ. Όπως ακριβώς κανείς πια δεν μπορεί να γράψει με το χέρι. Γιατί σήμερα όλα πρέπει να είναι ψηφιοποιημένα, και να έχεις αυτόματες μηχανές για εσπρέσο. Πού πηγαίνει αυτή η κοινωνία όταν ο κόσμος δεν μπορεί να γράψει με το χέρι και να φτιάξει καφέ; Πού; Ο Ούβε αναρωτιόταν συχνά γι' αυτό.

Την ώρα που ετοιμαζόταν ο καφές, φόρεσε το μπλε παντελόνι του και το μπλε σακάκι του, έβαλε και τα σαμπό του και έχωσε τα

χέρια στις τσέπες με τον ιδιαίτερο τρόπο που χώνει τα χέρια στις τσέπες ένας μεσήλικας ο οποίος περιμένει μόνο απογοητεύσεις απ' τον περίγυρό του. Ύστερα βγήκε να επιθεωρήσει τη γειτονιά, κάτι που έκανε κάθε πρωί.

Και μόλις βγήκε απ' την εξώπορτα, διαπίστωσε ότι οι υπόλοιπες μονοκατοικίες ήταν με τα φώτα σβηστά. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Ο Ούβε δεν περίμενε κάτι διαφορετικό. Σ' αυτή τη γειτονιά κανείς δεν έκανε τον κόπο να σηκωθεί νωρίτερα από την ώρα που έπρεπε να σηκωθεί. Εκεί ζούσαν πια επιχειρηματίες και άλλου τύπου ανεύθυνοι.

Ο γάτος στεκόταν ανέμελος στη μέση του στενού πεζόδρομου που χώριζε τις μονοκατοικίες. Είχε μόνο μισή ουρά και ένα αυτί αντί για δύο. Η γούνα του ήταν γδαρμένη σε πολλά σημεία, και ο Ούβε σκέφτηκε ότι είχε μπροστά του ένα πλάσμα που με δυσκολία το έλεγε γάτο.

Ο Ούβε έκανε ένα βήμα προς το μέρος του χτυπώντας δυνατά το πόδι του, και ο γάτος σηκώθηκε. Ο Ούβε στάθηκε μπροστά του. Ζύγιασαν ο ένας τον άλλο σαν δύο αντίπαλοι που βρέθηκαν αντιμέτωποι σε ένα επαρχιακό μπαρ αργά ένα βράδυ. Ο Ούβε σκέφτηκε να ρίξει πάνω του ένα σαμπό. Ο γάτος αναθεμάτιζε την ώρα και τη στιγμή που δεν είχε σαμπό να ρίξει πάνω στον Ούβε.

«Ξουτ!» φώναξε ο Ούβε, τόσο απότομα και ξαφνικά, που ο γάτος τινάχτηκε και οπισθοχώρησε ανεπαίσθητα.

Κοίταξε με περίσκεψη τον πενηνταεννιάχρονο άντρα και τα σαμπό του. Ύστερα γύρισε την πλάτη του στον Ούβε και απομακρύνθηκε αργά αργά. Στον Ούβε δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι ο γάτος γύρισε απαυδισμένος το βλέμμα του προς τα πάνω πριν ξεκουμπιστεί.

«Κακόμοιρο πλάσμα», σκέφτηκε κι έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Έξι παρά δύο λεπτά. Καλό θα ήταν να ξεκινούσε για να μη γίνει ο γάτος η αιτία να καθυστερήσει την επιθεώρηση της γειτο-

νιάς. Κι έτσι, όπως έκανε κάθε πρωί, προχώρησε στον πεζόδρομο ανάμεσα στις μονοκατοικίες και κατευθύνθηκε προς το πάρκινγκ. Σταμάτησε δίπλα στην πινακίδα που δήλωνε ότι απαγορευόταν η κυκλοφορία οχημάτων στον οικισμό. Κλότσησε τον στύλο πάνω στον οποίο βρισκόταν η πινακίδα, όχι επειδή ο στύλος στεκόταν στραβά, αλλά γιατί ο Ούβε πίστευε ότι ήταν πάντα καλό να τον ελέγχει. Ο Ούβε είναι άνθρωπος που κλοτσάει τα πράγματα όταν θέλει να τα ελέγξει.

Έφτασε λοιπόν στο πάρκινγκ και πέρασε μπροστά από όλα τα γκαράζ, για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε γίνει διάρρηξη σε κανένα απ' αυτά τη νύχτα και ότι καμία παρέα βανδάλων δεν είχε πυρπολήσει κάποιο από αυτά. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν είχε ποτέ συμβεί σ' αυτή τη γειτονιά, αλλά έτσι κι αλλιώς ο Ούβε έκανε καθημερινά την επιθεώρησή του. Κατέβασε ως συνήθως τρεις φορές το πόμολο της πόρτας του δικού του γκαράζ, για να ελέγξει αν ήταν κλειστή. Εκεί μέσα ήταν παρκαρισμένο το Saab του.

Ύστερα πήγε στο πάρκινγκ των επισκεπτών, όπου η ανώτερη χρονική διάρκεια στάθμευσης ήταν είκοσι τέσσερις ώρες, και έγραψε τους αριθμούς κυκλοφορίας των παρκαρισμένων αυτοκινήτων στο σημειωματάριο που είχε στην τσέπη του σακακιού του. Σύγκρινε τους αριθμούς με εκείνους που είχε σημειώσει την προηγούμενη μέρα. Όποτε εμφανιζόταν ο ίδιος αριθμός κυκλοφορίας για δεύτερη συνεχόμενη μέρα, ο Ούβε τηλεφώνουσε στην Υπηρεσία Μεταφορών και Συγκοινωνιών και ζητούσε τα στοιχεία του κατόχου του οχήματος. Ύστερα τηλεφώνουσε στον κάτοχο του οχήματος και του επισήμαινε ότι ήταν ένας άξεστος, που δεν κατάφερνε να διαβάσει τι έγραφαν οι σουηδικές πινακίδες. Αυτό δεν σήμαινε πως τον Ούβε τον ένοιαζε ποιο αυτοκίνητο ήταν σταθμευμένο στο πάρκινγκ των επισκεπτών. Απλώς το θεωρούσε ζήτημα αρχών. Αν η πινακίδα επισήμαινε ότι η στάθμευση επιτρεπόταν για είκοσι τέσσερις ώρες, τότε ο κάτοχος του οχήματος έπρεπε να συμμορφώνεται. Αλλιώς τι εικόνα θα ήταν αν όλοι πάρ-

καρταν όπου ήθελαν οποιαδήποτε ώρα της μέρας; Θα επικρατούσε απόλυτο χάος. Θα έβρισκες παντού αυτοκίνητα.

Εκείνο το πρωί όμως δεν υπήρχαν παράνομα παρκαρισμένα οχήματα στο πάρκινγκ των επισκεπτών. Ο Ούβε κοίταξε ξανά το σημειωματάριό του και είδε ότι σειρά είχε να επιθεωρήσει το κτίριο προσωρινής αποθήκευσης σκουπιδιών. Φυσικά δεν ήταν υποχρεωμένος να κάνει έναν τέτοιο έλεγχο, γιατί είχε αντιδράσει σθεναρά στην προσπάθεια που έκαναν μερικοί πρόσφατα εγκατεστημένοι κάτοικοι να καθιερωθεί ανακύκλωση για όλων των ειδών τα σκουπίδια. Όμως εφόσον είχε ήδη ληφθεί μια τέτοια απόφαση, τότε θα έπρεπε κάποιος να ελέγχει αν γινόταν σωστά η όλη διαδικασία. Κανείς δεν του είχε αναθέσει αυτή την αποστολή, αλλά αν δεν υπήρχαν άνθρωποι σαν τον Ούβε να παίρνουν τέτοιου είδους πρωτοβουλίες, τότε θα επικρατούσε απόλυτη αναρχία. Αυτό το ήξερε καλά ο Ούβε – παντού θα έβλεπες σκουπίδια.

Κλότσησε τον μεγάλο κάδο ανακύκλωσης, κι αφού έβρισε, μάζεψε ένα γυάλινο δοχείο απ' τον κάδο περισυλλογής γυάλινων αντικειμένων και ξεβίδωσε το μεταλλικό καπάκι του μουρμουρίζοντας «Κοίτα τι έκαναν οι άχρηστοι...» Έριξε ξανά το δοχείο μέσα στον σωρό με τα γυάλινα αντικείμενα και πέταξε το καπάκι στον κάδο περισυλλογής μεταλλικών αντικειμένων.

Ο Ούβε ήταν κάποτε πρόεδρος του συλλόγου ιδιοκτητών ακινήτων του συγκεκριμένου οικισμού και στη διάρκεια της θητείας του επέμενε να τοποθετηθούν κάμερες ασφαλείας μέσα στο κτίριο προσωρινής αποθήκευσης σκουπιδιών, έτσι ώστε να αποφεύγεται η εναπόθεση ακατάλληλων υλικών μέσα στα σκουπίδια. Η πρόταση του Ούβε καταψηφίστηκε, γιατί οι υπόλοιποι γείτονες υποστήριξαν ότι ήταν δυσάρεστο να παρακολουθείς τους ανθρώπους και ότι ήταν πολύ δύσκολο να αρχαιοθετούνται τα βίντεο. Μάταια τους έλεγε ο Ούβε ότι καθαρός ουρανός αστραπές δεν φοβάται.

Δύο χρόνια αργότερα, όταν ο Ούβε καθαιρέθηκε από πρόεδρος του συλλόγου, μέσα από μια διαδικασία που ο ίδιος αποκάλεσε

πραξικόπημα, τέθηκε ξανά το θέμα βιντεοσκόπησης με κάμερες ασφαλείας. Το νέο διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου έστειλε επιστολή σε όλους τους ιδιοκτήτες ακινήτων του οικισμού με την οποία ανακοίνωνε αλαζονικά ότι υπήρχαν στην αγορά κάμερες που ενεργοποιούνταν με ανιχνευτές κίνησης και έστελναν απευθείας τα πλάνα μέσω διαδικτύου. Και ότι με αυτές τις κάμερες θα μπορούσαν να ελέγχουν όχι μόνο το κτίριο προσωρινής αποθήκευσης σκουπιδιών, αλλά και το πάρκινγκ, και δεν θα είχαν ούτε βανδαλισμούς ούτε διαρρήξεις. Εξάλλου το βιντεοσκοπημένο υλικό διαγραφόταν αυτομάτως ύστερα από είκοσι τέσσερις ώρες, έτσι ώστε «να μην παραβιάζονται οι ελευθερίες των κατοίκων». Προκειμένου να τοποθετηθούν οι κάμερες ασφαλείας, χρειαζόταν ομόφωνη απόφαση. Η πρόταση καταψηφίστηκε μόνο από ένα μέλος του συλλόγου.

Ναι, γιατί ο Ούβε δεν είχε καμία εμπιστοσύνη στο διαδίκτυο. Το έλεγε πάντα «διαδίχτυ», παρ' όλο που η γυναίκα του επέμενε ότι επρόκειτο για δίκτυο και όχι δίχτυ. Και ο σύλλογος ιδιοκτητών ακινήτων θα διαπίστωνε μια και καλή ότι αυτό το δίχτυ θα περνούσε πρώτα πάνω από το πτώμα του Ούβε και μετά θα τον κατασκόπευε. Κι έτσι δεν μπήκαν πουθενά στον οικισμό κάμερες ασφαλείας, κάτι που βόλεψε τον Ούβε, μιας και πίστευε ότι ο καθημερινός γύρος επιθεώρησης ήταν ο αποτελεσματικότερος έλεγχος. Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην μπορούσε να το καταλάβει αυτό.

Όταν τελείωσε με την επιθεώρηση του κτιρίου, κλείδωσε την πόρτα και κατέβασε τρεις φορές το πόμολο, για να ελέγξει αν ήταν πράγματι κλειδωμένη, όπως έκανε κάθε πρωί. Γύρισε από την άλλη μεριά και είδε ένα ποδήλατο γερμένο στον τοίχο έξω από το γκαράζ των ποδηλάτων. Κι όμως πάνω από το ποδήλατο υπήρχε μια πολύ σαφής πινακίδα που έγραφε: «Μην αφήνετε εδώ έξω τα ποδήλατά σας». Δίπλα στο ποδήλατο κάποιος γείτονας είχε κολλήσει ένα σημείωμα στον τοίχο: «Δεν παρκάρουμε ποδή-

λατα εδώ! Μάθε να διαβάζεις τις πινακίδες!» Ο Ούβε μουρμούρισε «Κάτι βλάκες που υπάρχουν...», άνοιξε το γκαράζ και έβαλε το ποδήλατο δίπλα στα υπόλοιπα, όμορφα και κομψά. Βγήκε, κλείδωσε την πόρτα και κατέβασε τρεις φορές το πόμολο για να ελέγξει αν ήταν όντως κλειδωμένη.

Ύστερα πήρε από τον τοίχο το σημείωμα του θυμωμένου γείτονα. Ο Ούβε σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να απαιτήσει από το διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου να εγκρίνει την τοποθέτηση μιας πινακίδας στον συγκεκριμένο τοίχο που να γράφει «Απαγορεύεται η αφισοκόλληση και η τοποθέτηση κάθε είδους ανακοινώσεων». Οι άνθρωποι στις μέρες μας νομίζουν ότι μπορούν να βάζουν όπου να 'ναι τα γεμάτα θυμό σημειώματά τους. Ο τοίχος δεν ήταν πίνακας ανακοινώσεων.

Ύστερα ο Ούβε προχώρησε στον πεζόδρομο ανάμεσα στα σπίτια και σταμάτησε έξω από τη δική του μονοκατοικία. Έσκυψε, κοίταξε τις πλάκες και τις μύρισε. Έζεχναν κάτουρο. Μπήκε στο σπίτι του, κλείδωσε την πόρτα και κάθισε να πει τον καφέ του.

Όταν τον ήπιε, τηλεφώνησε στον οργανισμό τηλεπικοινωνιών για να διακόψει την τηλεφωνική του σύνδεση. Ύστερα τηλεφώνησε στα γραφεία μιας εφημερίδας για να διακόψει τη συνδρομή του. Επισκεύασε τη βρύση στο μπάνιο. Μπήκε στην κουζίνα και έβαλε καινούργιες βίδες στο πόμολο της πόρτας που οδηγούσε στο μπαλκόνι. Πέρασε με λάδι τον πάγκο της κουζίνας. Τακτοποίησε τα κιβώτια που είχε στη σοφίτα, έκανε μια ταξινόμηση των εργαλείων που είχε στην αποθήκη και άλλαξε τη θέση των λάστιχων για τους τροχούς του Saab. Και τώρα στέκεται όρθιος, ακίνητος και μόνος.

Και αισθάνεται ότι η ζωή του θα έπρεπε να είχε πάρει άλλη κατεύθυνση.

Είναι Τρίτη απόγευμα, τέσσερις ή ώρα, Νοέμβρης, και ο Ούβε έχει σβήσει όλα τα φώτα. Έχει κλείσει το καλοριφέρ και η καφε-

τιέρα είναι εκτός λειτουργίας. Έχει αλείψει με λάδι τον πάγκο της κουζίνας, παρ' όλο που οι γαίδαροι του IKEA λένε ότι οι πάγκοι τους δεν χρειάζονται τέτοια φροντίδα. Σ' αυτό το σπίτι ο Ούβε αλείφει με λάδι τους πάγκους μία φορά το εξάμηνο, είτε το χρειάζονται είτε όχι, και δεν έχει καμιά σημασία τι ισχυρίζεται κάθε μακιγιαρισμένος υπάλληλος με κίτρινη βαμβακερή μπλουζα μέσα στον τεράστιο χώρο αυτοεξυπηρέτησης πελατών του IKEA.

Ο Ούβε βρίσκεται στο καθιστικό της δίπατης μονοκατοικίας του και κοιτάζει απ' το παράθυρο. Βλέπει έναν γελοίο, σνομπ σαραντάρη να κάνει τζόκινγκ. Ο τύπος μένει σε μια μονοκατοικία διαγωνίως απέναντι από το σπίτι του Ούβε. Τον λένε Άντερς. Ο Ούβε ξέρει ότι ο Άντερς εγκαταστάθηκε σχετικά πρόσφατα εκεί, πριν από τέσσερα με πέντε χρόνια, και μάλιστα κατάφερε κιόλας να μπει στο διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου. Φίδι κολοβό ο Άντερς. Έχει την εντύπωση ότι ο δρόμος τού ανήκει. Μετακόμισε εκεί μετά το διαζυγίό του πληρώνοντας ένα απίστευτα μεγάλο ποσό. Κάτι τέτοιοι βλάκες έρχονται στη γειτονιά και ανεβάζουν τις αξίες των ακινήτων, και ο τίμιος κόσμος αρχίζει να πληρώνει μεγαλύτερο φόρο. Λες και είναι καμιά γειτονιά της μεγαλοαστικής τάξης. Άσε που ο Άντερς έχει Audi. Όμως αυτό το περίμενε ο Ούβε, γιατί οι επιχειρηματίες και κάποιοι άλλοι βλάκες οδηγούν Audi. Αδαείς άνθρωποι.

Ο Ούβε χώνει τα χέρια στις τσέπες του σκούρου μπλε παντελονιού του. Δίνει μια κλοτσιά στο σοβατεπί. Η μονοκατοικία είναι μεγάλη για τον Ούβε και για τη σύζυγό του, κάτι που μάλλον παραδέχεται κι ο ίδιος. Όμως έχει γίνει πλήρης αποπληρωμή του δανείου. Ο Ούβε δεν χρωστάει ούτε μία σουηδική κορόνα. Ενώ αυτός ο σνομπ ο Άντερς... Ο κόσμος σήμερα μόνο δάνεια παίρνει. Ο Ούβε έχει ξοφλήσει όλα του τα χρέη. Πήγαινε πάντα στη δουλειά του. Δεν αρρώστησε ούτε μία μέρα. Ανέλαβε τις ευθύνες του. Σήμερα δεν αναλαμβάνει κανείς τις ευθύνες του. Τώρα υπάρχουν μόνο τα ψηφιακά δεδομένα, οι τεχνικοί σύμβουλοι και

οι δημοτικοί σύμβουλοι, που συχνάζουν σε στριπτιζάδικα και πουλάνε διαμερίσματα στη μαύρη αγορά. Μετοχές και φορολογικοί παράδεισοι. Κανείς δεν θέλει να δουλέψει. Μια ολόκληρη χώρα έχει γεμίσει με κόσμο που απλώς θέλει να τρώει όλη μέρα.

«Δεν θα είναι ωραίο για σένα να ηρεμήσεις και ν' αράξεις;» Έτσι είπαν χτες στον Ούβε στη δουλειά του. Του εξήγησαν ότι δεν υπήρχε αρκετή δουλειά για όλους και ότι έπρεπε να διώξουν την παλιά γενιά. Ο Ούβε δούλευε στον ίδιο εργασιακό χώρο για ένα διάστημα που κράτησε ένα τρίτο του αιώνα, και τώρα τον αποκαλούσαν «παλιά γενιά». Γιατί τώρα όλοι είναι τριάντα ενός χρονών και φορούν στενά παντελόνια και έχουν σταματήσει να πίνουν συνηθισμένο καφέ. Και κανείς τους δεν θέλει να αναλαμβάνει ευθύνες. Ένα σωρό άντρες με φιγουρατζιδικά γένια, που αλλάζουν δουλειά, αλλάζουν γυναίκα, αλλάζουν και μάρκα αυτοκινήτου. Ό,τι να 'ναι κι όπως τους βολεύει.

Ο Ούβε αγριοκοιτάζει μέσα από το τζάμι του παραθύρου. Ο Άντερς, ο γελοίος σνομπ, κάνει τζόκινγκ. Ο Ούβε δεν βρίσκει προκλητικό το τζόκινγκ. Δεν τον νοιάζει που ο κόσμος κάνει τζόκινγκ. Απλώς δεν καταλαβαίνει για ποιο λόγο οι άνθρωποι που κάνουν τζόκινγκ παριστάνουν ότι κάνουν κάτι εξαιρετικά σπουδαίο. Δεν καταλαβαίνει γιατί έχουν αυτά τα αυτάρεσκα χαμόγελα, λες και νομίζουν ότι με το τζόκινγκ θεραπεύουν το πνευμονικό εμφύσημα. Περιπατούν πολύ γρήγορα ή κάνουν ένα ελαφρύ τροχάδην – αυτό είναι όλο. Στην πραγματικότητα ο σαραντάρης που κάνει τζόκινγκ αποκαλύπτει στους συνανθρώπους του ότι δεν κάνει τίποτα σωστά. Εκτός αυτού γιατί κάνει τζόκινγκ ντυμένος σαν δωδεκάχρονος αθλητής; Για να τρέξει ένας άνθρωπος για τρία τέταρτα της ώρας, είναι απαραίτητο να μοιάζει με αθλητή της σουηδικής ομάδας ελκίθρων κούρσας στους Ολυμπιακούς Αγώνες;

Ο Άντερς έχει και σύντροφο. Δέκα χρόνια μικρότερή του. Μια παλαβή ξανθιά, έτσι τη λέει ο Ούβε. Η νεαρή γυναίκα είναι ένα

ασχημόπαπο, που κυκλοφορεί στη γειτονιά με τακούνι στιλέτο, μακιγιάρεται σαν κλόουν και φοράει κάτι τεράστια γυαλιά ηλίου, που δεν καταλαβαίνεις αν είναι γυαλιά ή κράνος. Έχει κι ένα σκυλάκι σαλονιού, που τρέχει λυτό ολόγυρα και γαβγίζει και κατουράει στις πλάκες έξω από την είσοδο του σπιτιού του Ούβε. Η γυναίκα νομίζει ότι ο Ούβε δεν έχει πάρει είδηση πού κατουράει το σκυλί της, αλλά ο Ούβε είναι πολύ παρατηρητικός.

Δεν έπρεπε να πάρει τέτοιο δρόμο η ζωή του.

«Δεν θα είναι ωραίο για σένα να ηρεμήσεις και ν' αράξεις;» Έτσι του είπαν χτες στη δουλειά. Και τώρα ο Ούβε στέκεται εδώ παρέα με τον άψογα λαδωμένο πάγκο του. Δεν είναι σωστό να έχεις χρόνο να ασχολείσαι με έναν πάγκο μια Τρίτη ή οποιαδήποτε άλλη εργάσιμη μέρα.

Κοιτάζει απ' το παράθυρο και παρατηρεί την απέναντι μονοκατοικία. Είναι πανομοιότυπη με τη δική του. Πρόσφατα εγκαταστάθηκε εκεί μια οικογένεια με παιδιά. Ο Ούβε αντιλήφθηκε ότι ήταν αλλοδαποί, αλλά δεν ξέρει τι αυτοκίνητο έχουν. Ελπίζει να μην είναι Audi ή, ακόμη χειρότερα, γιαπωνέζικο.

Ο Ούβε γνέφει καταφατικά, σαν να είπε κάτι ο εαυτός του και να συμφωνεί απολύτως μαζί του. Κοιτάζει το ταβάνι του καθιστικού. Σήμερα θα βάλει έναν γάντζο εκεί πάνω. Όμως δεν θα είναι κανένας γάντζος της συμφοράς. Στις μέρες μας οποιοσδήποτε σύμβουλος IT με πειραγμένο μυαλό ή οποιοδήποτε νιάνιανο μπορεί να σφηνώσει έναν συνηθισμένο, αναποτελεσματικό γάντζο στον τοίχο. Όμως ο γάντζος του Ούβε θα είναι σταθερός και γερός σαν βράχος. Θα τον σφηνώσει τόσο γερά στο ταβάνι, που όταν πια κατεδαφιστεί το σπίτι, ο γάντζος θα είναι το τελευταίο πράγμα που θα καταρρεύσει.

Σε λίγες μέρες θα στέκεται μέσα στη μονοκατοικία κάποιος γελοίος μεσίτης, φορώντας μια γραβάτα με έναν κόμπο ίσα με ένα κεφάλι μωρού, και θα φλυαρει ακατάσχετα για τις «δυνατότητες ανακαίνισης», για τον «άφθονο χώρο» και θα μπορεί ακόμη και

να κατακρίνει τον Ούβε, αλλά δεν πρόκειται να πει λέξη ενάντια στον γάντζο του Ούβε.

Στο πάτωμα του καθιστικού βρίσκεται το μικρό κιβώτιο του Ούβε το οποίο περιέχει χρήσιμα εργαλεία. Όλα τα πράγματα που έχει αγοράσει η γυναίκα του Ούβε είναι κομψά και ευχάριστα. Όλα τα πράγματα που έχει αγοράσει ο Ούβε είναι χρήσιμα, έχουν κάποια συγκεκριμένη λειτουργία. Ο Ούβε τα φυλάει σε δύο κιβώτια, στο μεγάλο κιβώτιο και στο μικρό κιβώτιο. Αυτό που έχει τώρα δίπλα του είναι το μικρό κιβώτιο. Περιέχει βίδες, καρφιά, κλειδιά και άλλα εργαλεία. Οι άνθρωποι δεν έχουν πια χρήσιμα αντικείμενα. Μπορεί να έχουν είκοσι ζευγάρια παπούτσια, αλλά δεν ξέρουν ποτέ πού βρίσκεται το κόκαλο που θα τους βοηθήσει να τα φορέσουν. Τα σπίτια τους είναι γεμάτα φούρνους μικροκυμάτων και επίπεδες τηλεοράσεις, αλλά δεν θα βρουν πουθενά κανένα εργαλείο για να το χρησιμοποιήσουν σαν όπλο αν κάποιος τους απειλήσει με τραπεζομάχαιρο.

Μέσα στο μικρό κιβώτιο ο Ούβε έχει μια θήκη μόνο για βύσματα ειδικά για μπετόν. Τώρα τα κοιτάζει σαν να είναι πόνια σκακιού. Ο Ούβε δεν θέλει να παίρνει βεβιασμένες αποφάσεις όσον αφορά τα βύσματα που είναι ειδικά για μπετόν. Χρειάζεται κάποιος χρόνος, γιατί κάθε βύσμα θέλει τη διαδικασία του και έχει μια πολύ συγκεκριμένη χρήση. Ο κόσμος δεν σέβεται πια την παλιά και τίμια λειτουργικότητα των πραγμάτων και σήμερα τα θέλει όλα ψηφιοποιημένα. Ο Ούβε κάνει τα πράγματα με τον παλιό, κλασικό τρόπο.

«Θα είναι ωραίο να πας στο σπίτι σου και να ηρεμήσεις. Έτσι δεν είναι;» Έτσι του είπαν στη δουλειά. Μπήκαν στο γραφείο του μια Δευτέρα και του είπαν ότι δεν ήθελαν να του το ανακοινώσουν την Παρασκευή για να μην του χαλάσουν το Σαββατοκύριακο. «Θα ηρεμήσεις και θα νιώσεις πιο όμορφα», του είπαν. Μήπως ξέρουν αυτοί πώς είναι να ξυπνάς μια Τρίτη συνειδητοποιώντας ότι δεν έχεις τίποτα να κάνεις; Φορτωμένοι με το δια-

δίχτυ τους και τους εσπρέσο τους, τι ξέρουν από ευθύνες και τα συναφή;

Ο Ούβε κοιτάζει το ταβάνι. Μισοκλείνει τα μάτια του. Σκέφτεται ότι είναι πολύ σημαντικό να τοποθετηθεί ακριβώς στο κέντρο ο γάντζος.

Ο Ούβε βρίσκεται λοιπόν εκεί, απασχολημένος με πολύ σημαντικά ζητήματα, και ξαφνικά τον διακόπτει με ανελέητο τρόπο ένα δυνατό και παρατεταμένο γρατσούνισμα. Τέλος πάντων είναι ένας ήχος που μοιάζει πολύ με τον ήχο που θα έκανε ένα τρέιλερ που γδέρνει την εξώπορτα του Ούβε, αν κάποιος αδέξιος οδηγός το μετακινούσε κάνοντας όπισθεν με ένα γιαπωνέζικο αυτοκίνητο.